

Arrest

**nr. 192 866 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2017 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 10 mei 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse moeder, mevr. E. F. M.

1.2. Op 7 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 29 november 2016 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent ten laste, in functie van haar Nederlandse moeder, mevr. E. F. M.

1.4. Op 22 mei 2017 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 30 mei 2017 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“ET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29/11/2016 werd ingediend door:

<i>Naam: W. (...)</i>	<i>Voornamen: S. F. (...)</i>	<i>Nationaliteit: Suriname</i>
<i>Geboortedatum: (...)1986</i>	<i>Geboorteplaats: B. (...)</i>	<i>Rr: (...)</i>
<i>Verblijvende te (...)</i>		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer

dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Er werd reeds een bijlage 19ter aangevraagd op 10/05/2016 deze werd geweigerd op 17/11/2016.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van de aanvraag werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Het bewijs van het overmaken van geld via Western Union dd 14/11/2014 twv €600, via SuriChange BV. Dd 28/10/2015 twv€195 en dd 25/01/2016 twv €700

- Documenten waaruit blijkt dat de referentiepersoon postpakketten heeft overgemaakt aan betrokkene dd. 25.02.2009 twv 275 €, dd. 4.04.2010 twv 150 €, 7.12.2011 twv 50 €, 22.04.2013 twv 250 euro, dd.15.10.2014 twv 175 €, 8.07.2015 twv 135 €.

- Attesten dd. 25.01.2017 waarin is opgenomen dat betrokkene geen onroerend goed bezit.

- Attesten dd. 1.12.2016 waaruit blijkt dat betrokkene, noch de referentiepersoon OCMW steun hebben ontvangen

- Arbeidscontract + bijhorende loonfiches van de referentiepersoon die getuigen van een tewerkstelling in Amsterdam

Uit het geheel van de voorgelegde bewijzen kan niet worden besloten dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan zijn komst naar België. Betrokkene is Schengen ingereisd op 30/01/2016. Voorafgaandelijk aan die inreis heeft betrokkene enkele malen een bedrag van de referentiepersoon ontvangen, alsook een aantal postpakketten met levensmiddelen en kledij.

Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat de frequentie en de waarde van het overgemaakte geld en de overgemaakt goederen niet van die orde van grootte zijn dat er kan gesteld worden dat betrokkene er mee in zijn basisbehoeften voorzorg. Verder, kan bij gebrek aan informatie over zijn inkomen niet worden uitgesloten dat hij zelfstandig over een voldoende hoog inkomen beschikte in het land van herkomst om wel degelijk in zijn basisbehoeften te voorzien en de overgemaakte bedragen en pakketten eerder als cadeautjes moeten worden beschouwd dan als een bron van inkomsten/materiële ondersteuning op dewelke betrokkene was aangewezen om in zijn bestaansmiddelen te voorzien. Het attest betreffende het feit dat hij geen eigendom had in het land van herkomst, biedt immers geen uitsluitel over of betrokkene al dan niet een inkomen genoot of op een andere manier over eigen bestaansmiddelen beschikte.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat betrokkene, overeenkomstig de databank van de RSZ, Dolsis, in de afgelopen maanden quasi ononderbroken interim tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van minderjarige kinderen of een medische problematiek is nergens sprake. Wat betreft zijn gezins- en familieleden wordt enige buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat uitsluitend is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van “het vreemdelingenbesluit” (uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt evenwel onmiskenbaar dat de verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt beargumenteerd in het verzoekschrift:

“1. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de aanvraag tot machtiging van verblijf, ingediend door verzoeker op 29 november 2016, niet zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet. In het bijzonder motiveert de gemachtigde dat het bewijs zou ontbreken dat verzoeker reeds ten laste was van de referentiepersoon voorafgaandelijk zijn aankomst in België (op 30 januari 2016).

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij ten laste te zijn van de referentiepersoon, namelijk zijn moeder (de referentiepersoon – “de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn”).

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan.

De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

2. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Verzoeker heeft dan ook bewijsstukken overhandigd waaruit blijkt dat verzoeker reeds voorheen ten laste was van de referentiepersoon in België.

Door verzoeker werden enerzijds bewijzen voorgebracht van geldtransfers van de referentiepersoon naar verzoeker in de jaren 2014 t.e.m. 2016 (een bewijs van het overmaken van geld via Western Union van 600 euro d.d. 14 november 2014; het bewijs van het overmaken van geld via Surichange BV van 195 euro d.d. 18 november 2015 en het bewijs van het overmaken van geld via Surichange BV van 700 euro d.d. 25 januari 2016), anderzijds doordat verzoeker postpakketten (met o.a. kleding) ontving van de referentiepersoon in de periode van 2009 t.e.m. 2015 (d.d. 25 februari 2009 t.w.v. 275 euro: d.d. 4 maart

2010 t.w.v. 150 euro; d.d. 7 december 2011 t.w.v. 50 euro; d.d. 22 maart 2013 t.w.v. 250 euro; d.d. 25 oktober 2014 t.a.v. 175 euro en op 8 juli 2015 t.w.v. 135 euro).

Bijkomend werd er door verzoeker een attest voorgebracht waaruit blijkt dat hij geen enkel onroerend goed bezit in Suriname, hetgeen een belangrijke indicatie vormt voor het vermogen van verzoeker.

De voorgebrachte bewijzen tonen aan dat verzoeker "ten laste" was, conform de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie van de referentiepersoon in België alvorens verzoeker naar België toekwam.

Het oordeel van de gemachtigde is kennelijk onredelijk door te stellen dat verzoeker, met de verkregen goederen en het verkregen geld, niet in zijn basisbehoeften zou voorzien maar dat dit te beschouwen valt als "cadeautjes". Zo heeft het verkrijgen van basiskledij (zoals ondergoed), door middel van de verzonden postpakketten, duidelijk tot doel verzoeker te voorzien in zijn basisbehoeften.

De overgemaakte bewijzen tonen aan dat verzoeker materieel werd ondersteund door de referentiepersoon. Om welke andere reden zouden basisgoederen (en geldsommen) worden overgemaakt aan verzoeker?

Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Verzoeker verkreeg materiële steun van zijn moeder, onder de vorm van geldsommen en basisgoederen, opdat hij zou kunnen voorzien in zijn basisbehoeften (zie hierboven).

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3. In navolging van het voorgaande, maakt de gemachtigde een kennelijke beoordelingsfout in de bestreden beslissing. Door de gemachtigde wordt foutief gesteld dat verzoeker "de afgelopen maanden" als interim zou zijn tewerkgesteld. Hieruit leidt de gemachtigde af dat verzoeker niet financieel afhankelijk is van de referentiepersoon in België.

Deze vaststelling klopt niet. Verzoeker was niet "in de afgelopen maanden quasi ononderbroken interim tewerkgesteld".

Dit is een kennelijke beoordelingsfout van de gemachtigde. Men stoelt zich op een foutieve feitenvinding.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund en waarvan eveneens de schending wordt aangehaald.

2.4. Op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...)beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende. Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse moeder.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.5. Om aan te tonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde verzoekende partij de volgende stukken neer:

- een door het OCMW van Deurne opgestelde “*verklaring geen financiële steun*” van 1 december 2016, waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij tot op die datum geen financiële steun heeft aangevraagd bij het OCMW;
- een door het OCMW van Deurne opgestelde “*verklaring geen financiële steun*” van 1 december 2016, waarin wordt gesteld dat de moeder van verzoekende partij tot op die datum geen financiële steun heeft aangevraagd bij het OCMW;
- een attest van 25 februari 2009, opgesteld door “*Amor Aircargo*”, waaruit blijkt dat de referentiepersoon via zeevracht “*levensmiddelen + kleding*” ter waarde van 275 euro heeft opgestuurd naar de verzoekende partij;
- een attest van 4 april 2010, opgesteld door “*Amor Aircargo*”, waaruit blijkt dat de referentiepersoon via zeevracht “*levensmiddelen + kleding*” ter waarde van 150 euro heeft opgestuurd naar de verzoekende partij;
- een attest van 7 december 2011 opgesteld door “*Amor Aircargo*”, waaruit blijkt dat de referentiepersoon via zeevracht “*levensmiddelen + kleding*” ter waarde van 150 euro heeft opgestuurd naar de verzoekende partij;
- een attest van 22 april 2013, opgesteld door “*Rama Shipping*”, waaruit blijkt dat de referentiepersoon via zeevracht een pakket met “*levensmiddelen*” en “*huishoudelijke goederen*” met een waarde van 250 euro heeft opgestuurd naar de verzoekende partij;
- een attest van 15 oktober 2014, opgesteld door “*Amor Aircargo*”, waaruit blijkt dat de referentiepersoon via zeevracht “*levensmiddelen + kleding*” ter waarde van 175 euro heeft opgestuurd naar de verzoekende partij;

- een uittreksel van 14 november 2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op die datum via Western Union 628 euro heeft overgemaakt aan de verzoekende partij;
- een attest van 8 juli 2015, opgesteld door “Amor Aircargo”, waaruit blijkt dat de referentiepersoon via zeevracht een pakket ter waarde van 135 euro heeft opgestuurd naar de verzoekende partij;
- een uittreksel van 28 oktober 2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op die datum via suri-change B.V. het bedrag van 198,50 euro heeft overgemaakt aan de verzoekende partij;
- een uittreksel van 25 januari 2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op die datum via suri-change B.V. het bedrag van 718 euro heeft overgemaakt aan de verzoekende partij;
- een attest van 25 januari 2017, opgesteld door het “Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS)-Afdeling Kantoor van de Bewaarder (KvB)”, waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij in Suriname niet in het bezit is van een onroerend goed of dat haar “enig Beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen”. Dit attest is voorzien van een apostille.

2.6. De gemachtigde beoordeelt deze stukken als volgt:

“Uit het geheel van de voorgelegde bewijzen kan niet worden besloten dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan zijn komst naar België. Betrokkene is Schengen ingereisd op 30/01/2016. Voorafgaandelijk aan die inreis heeft betrokkene enkele malen een bedrag van de referentiepersoon ontvangen, alsook een aantal postpakketten met levensmiddelen en kledij. Vooreerst dient daarbij opgemerkt te worden dat de frequentie en de waarde van het overgemaakte geld en de overgemaakte goederen niet van die orde van grootte zijn dat er kan gesteld worden dat betrokkene er mee in zijn basisbehoeften voorzag. Verder, kan bij gebrek aan informatie over zijn inkomen niet worden uitgesloten dat hij zelfstandig over een voldoende hoog inkomen beschikte in het land van herkomst om wel degelijk in zijn basisbehoeften te voorzien en de overgemaakte bedragen en pakketten eerder als cadeautjes moeten worden beschouwd dan als een bron van inkomsten/materiële ondersteuning op dewelke betrokkene was aangewezen om in zijn bestaansmiddelen te voorzien. Het attest betreffende het feit dat hij geen eigendom had in het land van herkomst, biedt immers geen uitsluitel over of betrokkene al dan niet een inkomen genoot of op een andere manier over eigen bestaansmiddelen beschikte.”

2.7. Artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2, onder c) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden en niet van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1),

De nationale overheden, en dus ook de nationale rechter, dienen, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, is de Raad er derhalve toe gehouden te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 43; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36).

Het vormt bijgevolg geen miskenning van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde de voorwaarde van het ten laste zijn als volgt invult: "Om als "ten laste" te kunnen worden beschouwd [...] er reeds een afhankelijkheidsrelatie [dient] te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.", hetgeen ook in lijn ligt met voormelde rechtspraak van het Hof.

Het feit dat de gemachtigde in casu het bewijs vraagt dat de verzoekende partij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, ten laste is van de referentiepersoon en dit tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging, ligt eveneens in lijn met voormelde rechtspraak van het Hof en is derhalve niet in strijd met artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3 van de Vreemdelingenwet. Deze interpretatie van het begrip "ten laste" wordt, zoals reeds opgemerkt, overigens uitdrukkelijk bevestigd in het verzoekschrift.

2.8. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de voorwaarde dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst ten laste diende te zijn van de referentiepersoon gemotiveerd dat (a) de frequentie en de waarde van het overgemaakte geld en de overgemaakte goederen niet van die orde van grootte zijn dat er kan worden gesteld dat verzoekende partij ermee in haar basisbehoeften voorziet, (b) dat bij gebrek aan informatie over haar inkomen niet kan worden uitgesloten dat zij over een voldoende hoog inkomen beschikte toen zij in haar land van herkomst verbleef, waardoor zij zelf in haar basisbehoeften kon voorzien en de overgemaakte bedragen en goederen eerder als cadeautjes moeten worden beschouwd dan als een bron van inkomsten of materiële ondersteuning waarop verzoekende partij was aangewezen om in haar basisbehoeften te voorzien en (c) het attest betreffende het feit dat verzoekende partij geen eigendom heeft in haar land van herkomst geen uitsluitel biedt over de vraag of zij er dan al geen inkomen had of er op een andere manier over eigen bestaansmiddelen beschikte.

2.9. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij niet akkoord kan gaan met de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond in het verleden in haar land van herkomst ten laste te zijn geweest van de Nederlandse referentiepersoon.

Verzoekende partij voert aan dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat de voorgelegde bewijzen van de overgemaakte geldsommen en goederen niet aantonen dat zij ten laste was van haar Nederlandse moeder toen zij verbleef in haar land van herkomst. Zij vestigt de aandacht op de verschillende geldtransfers die hebben plaatsgevonden tussen 2014 en 2016 en stelt dat zij verschillende pakketten met "basisgoederen" van haar moeder heeft ontvangen in de periode van 2009 tot en met 2015, zoals onder meer basiskledij, hetgeen aantoont dat er wel degelijk sprake was van een materiële ondersteuning in haar land van herkomst omdat zij niet in haar basisbehoeften kon voorzien.

Bijkomend heeft zij nog een attest voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen onroerend goed bezit in haar land van herkomst, wat een belangrijke indicatie is voor haar vermogen. Deze voorgebrachte bewijzen tonen wel degelijk aan dat zij ten laste was in het land van herkomst. Volgens de verzoekende partij is het kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te stellen dat de verkregen geldsommen en goederen niet zouden dienen om in haar basisbehoeften te voorzien, maar dat deze eerder dienen te worden beschouwd als "cadeautjes". Immers, het verzenden van pakketten met basiskledij heeft wel degelijk tot

doel haar te voorzien in haar basisbehoeften. Verzoekende partij ziet niet in om welke andere reden de referentiepersoon haar basisgoederen en geldsommen zou overmaken.

2.10. De Raad stelt vast dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met al de voorgelegde stukken. De gemachtigde kwam echter tot de vaststelling dat op basis van de voorgelegde bewijzen niet kan worden besloten dat verzoekende partij reeds ten laste was van de referentiepersoon voorafgaand aan haar komst naar België.

Het spreekt voor zich dat verzoekende partij dient aan te tonen dat het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België, significant en noodzakelijk was. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden, met name een situatie van reële afhankelijkheid omdat zij, gezien haar economische en sociale toestand, niet in haar basisbehoeften kon voorzien in haar land van herkomst. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over ‘ten laste zijn’ gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoeegen in het Rijk.

Uit nazicht van het administratief dossier (zie ook punt 2.5.) blijkt dat de verzoekende partij bewijzen heeft voorgelegd van het feit dat zij tussen 2009 en 2016, voor haar komst naar België, verschillende geldsommen en pakketten met kleding en levensmiddelen heeft ontvangen van haar Nederlandse moeder.

Er kan echter worden vastgesteld dat, alle bewijsstukken in acht genomen, de verzoekende partij in de periode van acht jaar tijd één tot twee keer per jaar materiële/financiële steun heeft ontvangen van de referentiepersoon die neerkomt op een waarde van gemiddeld 334 euro per jaar oftewel 27,8 euro per maand, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een materiële/financiële ondersteuning die verzoekende partij toeliet om doorheen deze jaren op een regelmatige basis in haar basisbehoeften te voorzien.

De Raad acht het dan ook geenszins kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig dat de gemachtigde, gelet op de ‘frequentie’ – met name één tot twee keer per jaar – én de ‘waarde’ van de overgemaakte geldsommen en pakketten met levensmiddelen en kledij – ten belope van gemiddeld 334 euro per jaar of 27,8 euro per maand, zo blijkt uit de voorgelegde stukken – besluit dat de overgemaakte gelden en goederen “niet van die orde van grootte” zijn dat gesteld kan worden dat verzoekende partij ermee in haar basisbehoeften voorzag. Met andere woorden, verzoekende partij heeft niet aangetoond dat zij in die mate materieel en/of financieel werd ondersteund door haar Nederlandse moeder dat zij met deze steun kon voorzien in haar basisbehoeften.

Het gegeven dat haar moeder haar pakketten heeft opgestuurd met “basisgoederen” – hetgeen in de bestreden beslissing wordt beschreven als “kleding en levensmiddelen” wat strookt met de inhoud van de voorgelegde stukken die zich in het administratief dossier bevinden – doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het is immers niet omdat de referentiepersoon gedurende een aantal keren “basisgoederen” heeft bezorgd aan de verzoekende partij, dat deze laatste hiermee op afdoende wijze heeft aangetoond “ten laste” te zijn, in het bijzonder wanneer de frequente en waarde van deze basisgoederen niet van die orde van grootte zijn dat dat er kan gesteld worden dat verzoekende partij er mee in haar basisbehoeften voorzag.

2.11. Verzoekende partij legde ook nog een attest voor waaruit enkel blijkt dat zij geen onroerend goed bezit in het land van herkomst. De Raad acht het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat de gemachtigde vervolgens oordeelt dat dit attest “geen uitsluitel [biedt] of betrokkene al dan niet een inkomen genoot of op een andere manier over eigen bestaansmiddelen beschikte”. Verzoekende partij betoogt dan wel dat dit attest “een belangrijke indicatie vormt voor het vermogen van verzoekende partij” maar weerlegt hiermee de vaststelling niet dat het attest enkel handelt over het niet-bezit van onroerend goed maar niets zegt over andere manieren van inkomen of bestaansmiddelen.

Bijgevolg kon de gemachtigde, in tweede orde, op kennelijk redelijke gronden oordelen dat “bij gebrek aan informatie over zijn inkomen niet [kan] worden uitgesloten dat hij zelfstandig over een voldoende hoog inkomen beschikte in het land van herkomst om wel degelijk in zijn basisbehoeften te voorzien en de overgemaakte bedragen en pakketten eerder als cadeautjes moeten worden beschouwd dan als een bron van inkomsten/materiële ondersteuning op dewelke betrokkene was aangewezen om in zijn bestaansmiddelen te voorzien.”

2.12. Evenwel stelt de Raad vast dat motief (a) een voldoende schragend motief is voor de vaststelling dat niet kan worden besloten dat verzoekende partij reeds ten laste was van de referentiepersoon in haar land van herkomst. De kritiek tegen motief (b) doet immers geen afbreuk aan het motief dat de frequentie en de waarde van het overgemaakte geld en de overgemaakte goederen te laag zijn om aan te tonen dat verzoekende partij hiermee in haar basisbehoeften voorzag. Weliswaar wordt in motief (b) nog gesteld dat *“de overgemaakte bedragen en pakketten eerder als cadeautjes moeten worden beschouwd dan als een bron van inkomsten/materiële ondersteuning op dewelke betrokkene was aangewezen om in zijn bestaansmiddelen te voorzien”*, doch deze vaststelling vloeit voort uit de bevinding dat bij gebrek aan informatie over de inkomsten van de verzoekende partij (in het land van herkomst) niet kan worden uitgesloten dat zij in haar land van herkomst over een voldoende hoog inkomen beschikte om wel degelijk in haar basisbehoeften te voorzien.

Het volstaat te dezen vast te stellen dat de frequentie en de waarde van de overgemaakte bedragen en goederen niet van die aard is om daaruit te kunnen afleiden dat de verzoekende partij ermee in haar basisbehoeften voorzag om te besluiten dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij reeds in het verleden in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat deze vaststelling niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk is. Hierbij duidt de Raad er nogmaals op dat de verzoekende partij dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst materieel werd ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in haar eigen basisbehoeften kon voorzien.

2.13. Waar verzoekende partij een betoog ontwikkelt ten aanzien van de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij in België over een inkomen beschikt en dus niet financieel ten laste is van de referentiepersoon, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich eveneens richt tegen een overtollig motief. De vaststelling dat verzoekende partij niet op afdoende wijze aantoonde reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse moeder, voorafgaand aan haar komst naar België, is een voldoende schragend motief om het verblijfsrecht te weigeren. De aangebrachte kritiek op het tweede onderdeel van de motivering dient dan ook niet verder te worden onderzocht.

2.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat deze beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel noch van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.15. In een tweede middel, dat enkel is gericht tegen de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het tweede middel wordt weergegeven als volgt:

“A. HET PRIVE- EN GEZINSLEVEN VAN VERZOEKER

De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Verzoeker verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het feitenrelaas en de stukken uit het administratief dossier en de bijgevoegde stukken, waaruit blijkt dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft het Schengengrondgebied betreden op 30 januari 2016. Voorheen was hij woonachtig in Suriname.

Verzoeker verblijft te (...) en valt ten laste van zijn moeder (de referentiepersoon – zie de uiteenzetting in het eerste middel). Verzoeker verblijft op zijn adres samen met zijn moeder (mevr. E. W. (...)) en zijn zus (mevrouw O. A. (...)) – zie stuk 2: attest samenstelling van gezin. Andere personen zijn niet woonachtig op het adres.

Tussen verzoeker en zijn moeder is er een afhankelijkheidsband. Zoals eerder betoogd in het eerste middel, verkreeg verzoeker reeds in Suriname materiële steun van zijn moeder. Door verzoeker werden enerzijds bewijzen voorgebracht van geldtransfers van de referentiepersoon naar verzoeker in de jaren 2014 t.e.m. 2016 (een bewijs van het overmaken van geld via Western Union van 600 euro d.d. 14 november 2014; het bewijs van het overmaken van geld via Surichange BV van 195 euro d.d. 18 november 2015 en het bewijs van het overmaken van geld via Surichange BV van 700 euro d.d. 25 januari 2016), anderzijds doordat verzoeker postpakketten (met o.a. kleding) ontving van de referentiepersoon in de periode van 2009 t.e.m. 2015 (d.d. 25 februari 2009 t.w.v. 275 euro; d.d. 4 maart 2010 t.w.v. 150 euro; d.d. 7 december 2011 t.w.v. 50 euro; d.d. 22 maart 2013 t.w.v. 250 euro; d.d. 25 oktober 2014 t.a.v. 175 euro en op 8 juli 2015 t.w.v. 135 euro).

Deze steun wordt, doordat verzoeker op hetzelfde adres verblijft als zijn moeder, thans voornamelijk in natura verricht. Mevrouw E. W. (...) heeft een voltijdse betrekking en kan hierom mede instaan voor de kosten van haar zoon (zie de documenten die zich bevinden in het administratief en werden overgemaakt bij de aanvraag).

Verzoeker was bovendien niet "in de afgelopen maanden quasi ononderbroken interim tewerkgesteld", zoals eerder betoogd.

Hieruit volgt dat verzoeker zich kan beroepen op een beschermingswaardig privé- en gezinsleven, zoals beschermd onder artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest grondrechten EU en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

B. ARTIKEL 8 EVRM EN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

C. DE BELANGENAFWEGING MET ALLE VAN BETEKENIS ZIJNDE FEITEN EN OMSTANDIGHEDEN

In casu moet worden vastgesteld dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Met de eigenlijke belangen van verzoeker wordt onvoldoende rekening gehouden.

De gemachtigde beperkt zich tot de overweging dat er geen sprake is van een "buitengewone afhankelijkheid" en dat verzoeker in staat moet worden geacht een leven op te bouwen "in het land van herkomst of origine".

De gemachtigde miskent hiermee vooreerst de afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn moeder. Hijzelf heeft bovendien de afgelopen maanden niet gewerkt via interim en kon zelf geen inkomen verwerven (zie hierboven).

Wat de gemachtigde begrijpt onder een "buitengewone afhankelijkheid" is bovendien niet duidelijk. Evenmin wordt verklaard waarom aan deze vereiste moet zijn voldaan.

De gemachtigde miskent bovendien dat verzoeker, net omwille van de afhankelijkheid t.a.v. zijn moeder, naar België is gereisd. Hij verkreeg jarenlange steun van zijn moeder. Er kan derhalve niet zomaar worden aangenomen dat verzoeker zomaar opnieuw een leven kan opbouwen in Suriname.

Temeer wordt de duur van het verblijf van verzoeker in België niet in overweging genomen bij de belangenafweging, terwijl verzoeker reeds anderhalf jaar in België woonachtig is en dit met een legaal verblijf (een A.I.).

De gemachtigde miskent derhalve artikel 8 van het EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Het is immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer de beslissing te nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De gemachtigde heeft onvoldoende rekening gehouden met bovenvermelde elementen.

Tot slot wijst verzoeker erop dat Raad niet zelf tot de wettelijk noodzakelijke beoordeling en belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)."

2.16. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat in casu een motivering in rechte en in feite. Met name wordt vastgesteld dat het legaal verblijf van verzoekende partij in België is verstreken, zodat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Verzoekende partij betwist niet dat haar legaal verblijf in België is verstreken. Voorts bevat het bestreden bevel nog een motivering in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

De Raad merkt op dat verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.17. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij enkel kan nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

2.18. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Het komt in de eerste plaats aan de verzoekende partij toe, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM iuncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing deze heeft geschonden.

De Raad stelt vast dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekende partij met haar "*privé- en gezinsleven*" in België enkel verwijst naar haar Nederlandse moeder.

Verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat zij een gezinsleven leidt met haar moeder dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, omdat uit de stukken die zij in het kader van haar aanvraag heeft voorgelegd blijkt dat zij een afhankelijkheidsband heeft met haar moeder omdat 1) zij reeds in Suriname materiële steun ontving van haar moeder en 2) omdat zij in België op hetzelfde adres verblijft als haar moeder en zij thans, doordat zij verblijft op hetzelfde adres als haar moeder, voornamelijk steun verkrijgt in natura. Hierbij merkt de verzoekende partij op dat de vaststelling in de verblijfsweigering dat zij "*in de afgelopen maanden quasi ononderbroken interim tewerkgesteld*" was, onjuist is.

2.19. Artikel 8 van het EVRM definieert niet het begrip ‘gezinsleven’, dat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen zijn onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind of vice versa, de mate van reële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van de ouder of vice versa (bv. omwille van een gezondheidstoestand), de reële banden tussen beiden. Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er in casu sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het meerderjarige kind en de ouders.

In het bestreden bevel wordt met betrekking tot het gezinsleven als volgt gemotiveerd: *“Wat betreft zijn gezins- en familielevens wordt enige buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”*

De gemachtigde heeft in het bestreden bevel bijgevolg wel degelijk rekening gehouden met de aangehaalde gezinsbanden tussen verzoekende partij en haar Nederlandse moeder, die in functie van laatstgenoemde een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging heeft aangevraagd. Hij stelt echter vast dat enige *“buitengewone afhankelijkheid”* tussen verzoekende partij en haar Nederlandse moeder wordt betwist. Hiermee wordt in het bestreden bevel, op impliciete wijze, aldus verwezen naar de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat verzoekende partij, die ouder is dan 21 jaar, het bewijs moeten leveren dat zij “ten laste” is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse moeder.

Deze wettelijke verblijfsvoorwaarde en de invulling van het begrip “ten laste” – met name dat eveneens dient te worden aangetoond dat de situatie van afhankelijkheid zich reeds voordeed voor de komst van de verzoekende partij naar België – verschilt in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist (‘ten laste’ zijn).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1, wordt geweigerd omdat verzoekende partij niet aantoonde reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, in casu haar Nederlandse moeder, dit is voorafgaand aan haar komst naar België. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat deze vaststelling overeind blijft en voldoende schragend is voor de conclusie dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het “ten laste” zijn, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waardoor de verzoekende partij geen verblijfsrecht kan worden toegekend op grond van deze bepaling. Met andere woorden: een materiële of financiële afhankelijkheid in het verleden tussen verzoekende partij en haar moeder, met name in het land van herkomst, wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij merkt nog op dat zij heden op hetzelfde adres verblijft als haar moeder. Met deze loutere verwijzing naar een samenwonen met haar moeder, toont zij evenwel niet afdoende aan dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar moeder die anders zijn dan de normale affectieve banden. Het louter hebben van een gemeenschappelijke verblijfplaats toont niet concreet aan dat verzoekende partij reëel en materieel afhankelijk is van haar Nederlandse moeder. Verder stelt verzoekende partij dat zij thans, doordat zij op hetzelfde adres verblijft

als haar moeder, voornamelijk steun in natura verkrijgt, doch noch in het administratief dossier noch in het verzoekschrift wordt enig begin van bewijs voorgelegd dat deze bewering staat.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar Nederlandse moeder, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar moeder niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond. De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar betoog dat de gemachtigde in het kader van zijn belangenafweging omtrent haar gezinsleven geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met de *“afhankelijkheidsband”* tussen haar en haar moeder. De gemachtigde heeft immers wel degelijk rekening gehouden met de voorgehouden band van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar moeder, doch hij stelde vast dat enige *“buitengewone afhankelijkheid”* van de referentiepersoon wordt betwist. Gelet op het voorgaande, kan worden besloten dat deze vaststelling niet onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

2.20. De verzoekende partij meent dat in de belangenafweging in het licht van 74/13 van de Vreemdelingenwet ten onrechte gesteld wordt dat zij opnieuw een leven kan opbouwen in Suriname. Hiermee miskent de gemachtigde dat zij, net doordat zij in Suriname al jarenlang financieel afhankelijk was van haar moeder, naar België is gereisd.

De Raad verwijst naar de hierboven gedane vaststelling dat, alle bewijsstukken in acht genomen, de verzoekende partij in de periode van acht jaar tijd één tot twee keer per jaar materiële/financiële steun heeft ontvangen van de referentiepersoon die neerkomt op een waarde van gemiddeld 334 euro per jaar oftewel 27,8 euro per maand, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een materiële/financiële ondersteuning die verzoekende partij toeliet om doorheen deze jaren op een regelmatige basis in haar basisbehoeften te voorzien. Hoewel de verzoekende partij dus heeft aangetoond dat haar moeder haar geld en pakketten met kledij en levensmiddelen toestuurde toen zij in haar land van herkomst verbleef, is niet aangetoond dat zij effectief ten laste was – in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet – van de referentiepersoon toen zij nog in Suriname verbleef. In die zin heeft zij niet aangetoond dat zij *“jarenlang financieel afhankelijk”* is geweest van haar Nederlandse moeder toen zij in Suriname verbleef, in die mate dat zij niet zelfstandig in haar basisbehoeften kon voorzien. Verzoekende partij toont verder niet concreet aan op welke wijze de normale affectieve banden tussen haar en haar moeder daadwerkelijk worden verbroken bij een terugkeer naar het land van herkomst. Integendeel, de eerdere scheiding heeft verzoekende partij niet belet om de normale affectieve banden in stand te houden. Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat stellen om bij terugkeer in nauw contact te blijven met haar moeder en de normale affectieve banden verder te onderhouden (EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Het is dan ook niet kennelijk onredelijk of onjuist van de gemachtigde om – in het kader van een belangenafweging van het gezins- en privéleven van de verzoekende partij – op te merken dat uit niets blijkt dat verzoekende partij, die een volwassen persoon is, haar leven niet zelfstandig zou kunnen opbouwen in het land van herkomst.

2.21. Waar de verzoekende partij nog aanhaalt dat in de belangenafweging in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen rekening werd gehouden met de duur van haar verblijf in België – zij woonde reeds anderhalf jaar op legale wijze in België –, dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat de duur van haar al dan niet legaal verblijf in België geen element is waarmee de gemachtigde conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet specifiek rekening dient te houden bij het afleveren van een verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar argument dat het bestreden bevel een overweging diende te bevatten in die zin. In zoverre de verzoekende partij dit element aanhaalt als onderdeel van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waar geen rekening mee zou zijn gehouden, toont zij door het louter aanhalen van de duur van haar verblijf in België niet aan dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die maken dat de verzoekende partij voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden is aan België.

2.22. Op basis van het voorgaande, stelt de Raad vast dat de gemachtigde bij het geven van het bestreden bevel wel degelijk is tegemoetgekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat hij is overgegaan tot een zorgvuldige, correcte en kennelijk redelijke beoordeling en belangenafweging van het gezins- en privéleven van verzoekende partij zoals hij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont geen disproportionaliteit aan in het bestreden bevel tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om het haar voorgehouden maar niet gestaafe gezins- en privéleven

verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt de schending aannemelijk gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES